

The Best Library Magazine

časopis Knihovny města Ostravy

RECENZE STUDENTŮ OSTRAVSKÉ UNIVERZITY (vyberte nejlepší!)

Ve spolupráci s Ostravskou univerzitou budou v Párku vycházet recenze studentů OU. Čtenáři pak mohou vybírat ty nejzdařilejší. Nejlepší recenzenti budou odměněni. Více uvnitř.

NOVINKA!!

Párek JUNIOR

Novou součástí časopisu Párek je příloha Junior. V ní se budou objevovat články o dětských knihách, recenze, doporučení i autorská prozaická díla našich dětských čtenářů. K této příležitosti se vyhlašuje i soutěž „Mladý recenzent“. Více uvnitř.

Dále v čísle:

Šedé duše – Philippe CLAUDEL

V mrazivém ránu zimy roku 1917 je v severofrancouzském městečku, ležícím nedaleko frontových bojů první světové války, nalezeno tělo zavražděné desetileté dívky, dcery majitele místního hostince. Vyšetřování tragédie nikdy nedospěje k přesvědčivému závěru a případ dále komplikuje řada nejasností.

Ženy s krátkými nehty – Josef „Pepson“ SNĚTIVÝ

Martin Lipavský je spisovatel, nakladatel a muzikant, který s ironickým úšklebkem ignoruje svůj střední věk i fakt, že jeho manželství s životní láskou Jolanou zkrachovalo. Na křtu jeho poslední knihy se však neplánovaně a nezávisle na sobě objeví tři velké ženy jeho života.

Starožitník – Julián SÁNCHEZ

Mysteriózní román s detektivní zápletkou vypráví příběh spisovatele Enriquea Alonsa, který jednoho dne dostane dopis od svého nevlastního otce. Artur Aiguader, známý barcelonský starožitník, mu píše o existenci latinsky psaného textu z patnáctého století, jehož pravděpodobným autorem je jeden ze stavitelů barcelonské katedrály.

RECENZE STUDENTŮ OSTRAVSKÉ UNIVERZITY

(vyberte nejlepší!)

Ve spolupráci s Ostravskou univerzitou budou vycházet v Párku recenze studentů OU, které musí psát v rámci studií literární kritiky, vedené PhDr. Petrem Hrtánkem, Phd. Jedná se tedy částečně o profi recenze, které v rámci soutěže můžete sami ohodnotit svými hlasy. Na konci června pak budou nejlépe hodnocení recenzenti odměněni knižními dary. Nejlépe hodnocený recenzent k tomu dostane i poukázku na roční registraci do KMO zdarma. Své hlasy můžete posílat emailem na boboking@email.cz, volejnicek@kmo.cz, nebo nahlásit na pobočkách KMO.

Soutěžní recenze - OU 3.

TVRDÁ, Eva

OKNA DO POKOJE (Littera Silesia, Ostrava, 2010)

VÍRA PROMĚNĚNÁ V ČASE

Autorka Eva Tvrďá se zapsala do literárního povědomí svou prvotinou *Dědictví*, která vyšla už ve třech vydáních. Tvrďá se zabývá ve svých knihách Slezskem, kde se narodila a kde i žije. Oblast bývalých Sudet v sobě skrývá neodhalená tajemství a osudy lidí, kteří byli zasáhnuti válkou, kolektivizací a komunismem. Autorka se v počátcích své tvorby zabývala silnými příběhy žen například v knihách *Dědictví* nebo *Třešňovou alejí*, ale právě ve své poslední knize *Okna do pokoje* se zabývá vírou, která se proměňuje v čas. Jako podklad pro její knihy slouží pravdivé příběhy žen ze Sudet a o to víc jsou knihy autentičtější.

Okna do pokoje je kniha s ženskými hrdinkami a jejich nitrem, ale rozhodně to není červená knihovna, naopak příběhy jsou surové a vyobrazují naprosto vše, co člověka v životě potká, tedy dobré i špatné. Četbou knihy můžeme alespoň z části pochopit myšlení našich babiček nebo prababiček, které nám mohly připadat (připadají) upjaté a „hloupé“ oddané Bohu. Kniha určitě není určena jen pro čtenáře ze Slezska, ale určitě „zasáhne“ každého čtenáře. Navíc se příjemnou formou čtenáři dozvědí něco o historii a povaze zdejších lidí. Kniha se skládá ze tří novel, hrdinkou první novely *Lili Marlene* je Margareta žijící v souladu se svými hodnotami, které nebyly válkou ani smrtí jejího muže změněny, „jen“ pokoušeny. Novela *Farská zahrada* s hlavní hrdinkou Bernardetou je opakem novely *Lili Marlene*, protože Bernardeta je sice vychovávána k víře v Boha, ale po příchodu komunismu jde s proudem a na Boha zapomene. Poslední novela *Džem z jeřabin* se vzpomínkami Marie je zajímavá bilance mezi první a druhou novelou. Všechny hrdinky jsou spjaty stejným údělem – hledání Boha. Autorka zvolila novou formu vyprávění – příběhy jsou složeny ze vzpomínek hlavních postav. Přítomnost se paralelně prolíná se vzpomínkami, autorka používá bravurně vnitřní monolog, který je často spjatý právě s vírou v novele *Lili Marlene*, Margareta přemýšlí v kostele: „*Co je vlastně světlo? Bludička v bažinách? Věčný oheň? Ježíšovo srdce? Pohlédla upřeně na Marii. Její tvář byla vyrovnaná a klidná. Jak asi vypadá Lili? Hříšně krásná...*“

Myslím, že každý člověk rád najde oporu v něčem jiném a přesně o opoře a víře třeba i v lepší budoucnost je kniha *Okna do pokoje*. Tvrďá nám umožňuje pohlédnout pomyslnými okny hrdinkám do duše, které jsou často zmítány osudem. Tvrďá v knize velmi dobře rozpracovala motiv světla a stínů. Všechny hrdinky si v mládí myslely, že svět je jen světlý a to špatné zaženou buď modlitbou, nebo myšlenkami na lepší zítřky. Ale časem zjišťují, že nic není jen bílé, nebo černé, a ani modlitba a „lepší zítřky“ (budou pravděpodobně stejné nebo horší než současný stav) jim od stínů nepomohou, protože to je právě život, jak přesně popsala Marie (novela *Džem z jeřabin*): „*Život nebyl nic jiného než hledání ráje.*“

Našla ho mnohokrát, někdy jen na vteřinu, ale našla.“ Eva Tvrdá nám také umožňuje pohlédnout do naší duše a třeba ji „rozhodí“ těžkostí života, ale pomůže nám uvědomit si, že v životě jsou i stíny, aby jednou za čas mohlo svítit světlo. Autorka propracovala motiv času k naprosté dokonalosti, protože nám ukazuje ženy poučené plynutím let, pomíjivost pozlátek (hlavně v novele *Farská zahrada*) a opravdové proměny lidí v čase. V knize se objevuje i motiv kruhu – žena poučená časem se snaží poradit vnučce nebo dceři, ale stejně ví, že její rada nebude správně pochopena a dcera (vnučka) až časem sama zjistí, jak to bylo myšleno. Historie se bude opakovat znovu, jen u každého z nás trochu jinak.

I když se zaměřuje kniha hlavně na stíny v našich životech, přesto po přečtení lze cítit jakési smíření, vyrovnání se s životem a jeho problémy. Pokud hledá člověk vnitřní klid, může jej získat právě četbou *Oken do pokoje*. Evě Tvrdé se tedy povedlo napsat nejenom příjemnou knihu, ale hlavně zavedla sondu do lidské duše, která se nacházela v oblasti Sudet. Je jedinou autorkou zabývající se problémy svého rodného regionu a svou úlohu zvládá perfektně. Navíc se touto knihou Tvrdá posunula z psaní povídek na vyšší level – dokázala napsat „sociologický rozbor“ obyvatel po 2. světové válce a perfektně vyobrazila proměny duše a víry člověka.

Lucie Konečná

Soutěžní recenze - OU 4.

HŮLOVÁ, Petra

STRÁŽCI OBČANSKÉHO DOBRA (Torst, Praha 2010)

KDO NENÍ S NÁMI, JE PROTI NÁM

Ve své nejnovější knize volila Petra Hůlová již prověřený postup své tvorby – vzala obyčejného člověka s celkem obyčejným příběhem a celé to zasadila do zvláštního, originálního prostředí. Hlavnímu hrdinovi, v případě této knihy hrdince, navíc přisoudila hodně neobvyklé názory.

Knih *Strážci občanského dobra* je monologickým vyprávěním mladé ženy, která se narodila za socialismu, vyrostla za socialismu a dospěla za "kontrarevoluce", jak nazývá politický převrat v roce 1989. Svůj vlastní svět vnímá jako pokračovatelka komunistického smýšlení zcela obráceně než ostatní lidé.

Časově je vyprávění zařazeno mezi léta sedmdesátá, kdy se hrdinka s rodiči a sestrou přestěhovala do Krakova, a začátek tohoto tisíciletí. Děj, o kterém hrdinka vypráví, se odehrává na smyšleném sídlišti smyšleného města Krakov, které mělo být vystavěno pány soudruhy jako obraz velikého pokroku Československa. Nikdy však nebylo úplně dostavěno. Městské základy stojí na vysušených bažinách, které se ale rozprostírají všude okolo města a občany trápí všudypřítomní komáři. Tento zvláštní svět, který tvoří nedostavěné obří paneláky, vybetonované plácky mezi nimi s trčícími dráty a lidé na počátku svého produktivního věku, je izolován od okolního světa. Tito lidé jsou hrdinkou rozděleni na dva druhy. Na věrné, kteří podporují a rozvíjejí socialistickou ideu, a na takzvané "nosály ve vytahaných svetrech". Hlavní hrdinka je spíš nepřijemná a nesympatická osoba, která sní o kolektivismu a humanitě na základě socialistických myšlenek a snaží se přesvědčit ostatní lidi o své pravdě a dostat je na svou stranu. Na čtenáře může působit hloupě, protože soudružsky obhazuje myšlenky, k jejichž naplnění nedošlo a které jsou spojeny se špatnou dobou minulou. Strhává si vlasy sama pomocí šňůrky omotané kolem hlavy a už ze základní školy má přezdívku Soudružka učitelka. Po revoluci založí se svou kamarádkou Andělou vietnamský pionýrský oddíl, který se rozroste o ostatní občany města do velikosti lidových milicí. Podle jejích slov se z ní stane strážkyně občanského dobra. Přesným opakem hrdinky je její sestra. Odmítá všechno, co by mohlo souviset s režimem před revolucí, ale nepřizpůsobí se ani po roce 1989. Se svým "nosálským" přítelem Standou Vidličkou se přestěhují do černé čtvrtě a založí multikulturní ghetto plné Romů, nebo také cigošů, jak jim říká hlavní hrdinka, a existencí – nosálů, kteří se odmítli podříditi a žijí na okraji společnosti. Rodiče obou dívek jsou komunisté a udavači.

Reálné a smyšlené absurdity totalitního režimu se v knize prolínají, některé situace se zdají až karikaturně vyfabulované. Tyto vyhocené chvíle jsou místy až neuvěřitelné a také hrdinka se chvílemi zdá být až moc schematicky uvažující. Hůlová v každém případě ukazuje, že skvělý ráj tady nebyl ani za minulého režimu, a není ani po revoluci.

V druhé polovině knihy se děj začíná velice rozvolňovat a čtenář jen čeká na to, zda hrdinka přejde na druhou stranu barikády a vše dopadne podle jeho představ, nebo zda rozjede svůj odboj a dojde k nějakému převratu.

Autorka stejně jako ve svých dřívějších knihách používá velmi specifický jazyk, jakýsi idiolekt svého hrdiny – obecnou češtinu, kterou obohacuje o slova charakteristická pro své postavy: „Staněk zase přišel v devadesátech rozhořčeně na sraz krakovského Občanského fóra s tím, že v panelácích je každou zimu taková kláda proto, že barákům chybí celá jedna izolační vrstva. Hned se začalo pátrat po tom, kdo na stavbu tehdy dohlížel a ty miliony za skelnou vatu si ulil bokem. Nakonec proprali jistýho Emila Vosu. Jeho jméno pak v Krakově zlidovělo v říkačce Vosa, Vosa, v barácích je kosa. Měl štěstí, že u nás ve městě nebydlel. Krakovský děti, co měly kvůli studenému odchovu věčně rýmu, by ho ukamenovaly, jen co by vystrčil nos před barák.“ Na rozdíl od vyprávění styl jazyka při čtení neplynul samozřejmě a přirozeně. Je to velice nezvyklý způsob, který ale doplňuje charakter postav a bez něhož by kniha byla pouhým vypravováním ne moc převratného děje.

Hůlová je talentovaná vypravěčka, která umí čtenáře strhnout. V knize se však neobjevuje žádná zásadní zápleтка, děj není postaven na síle příběhu, ale spíš na zpracování charakteristiky postav a nápadu odlišit se. Kdyby autorka odhodila všechny tyto "vylepšováky" – zvláštní postavy, zvláštní místa, zvláštní jazyk, nevím, zda by kniha vůbec stála za čtení. Ale nic proti tomu. Petra Hůlová to zvládla celkem dobře, a kniha je opět spíše literárním osvěžením, než zásadní knihou naší literatury.

Iva Sniehoffová

PÁREK JUNIOR

Redakce Párku v sekci JUNIOR vyhlašuje čtenářskou soutěž „Mladý recenzent“. Všichni čtenáři dětských knihoven KMO mohou zasílat své příspěvky do redakce Párku (boboking@email.cz, nebo je odevzdat na jakékoliv pobočce dětské knihovny KMO). Nejedná se pouze o recenze! Mohou to být i doporučení na knihy či jiné aktivity v knihovně, články, či vlastní beletristické či jiné práce. Každé tři měsíce pak budou vyhodnoceny ty nejlepší, a vítěz bude odměněn pěknou knižní cenou. Hlasovat můžete na boboking@email.cz, volejnicek@kmo.cz, nebo odevzdat hlas na jakékoliv pobočce dětské knihovny KMO.

Proč rád/a čtu?

anketa proběhla se čtenáři knihovny Fifejdy – v oddělení pro děti a mládež

Anetta H., 12 let – protože si při čtení odpočinu a probouzí mi to fantazii

Sofie J., 8 let – protože mě baví příběhy o zvířatech, pohádky a dobrodružství

Jakub K., 11 let – protože mě to vtáhne do toho příběhu a představuji si jako bych tam byl a protože mě to baví

Zuzana N., 15 let – protože se ráda dozvídám něco nového

Jan W., 10 let – protože to je zajímavé

Adéla H., 12 let – něco se přiučím a je to zábava

Viktorie T., 8 let – učím se

Lenka Š., 14 let – protože číst mě baví, a přitom si ještě procvičuji slovní zásobu a člověk se do děje dokáže vžít a představit si ten příběh svými očima

Kateřina T., 13 let – některé knížky jsou zajímavé, ten děj je prostě zajímavý

Ještě stále si myslíte, že čtení je out a nuda? V dnešní době, kdy do knihoven přichází elektronické knihy...☺

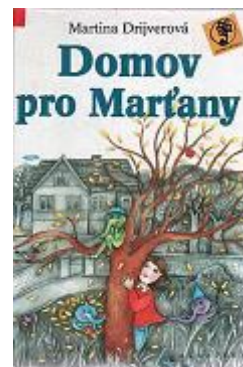
Moje oblíbená knížka

Soutěžní článek – MR 3.

Svou oblíbenou knihu vám tento měsíc představuje čtenářka Anetta Halešová.

Domov pro Mart'any

autor: Martina Drijverová

Knihka pojednává o desetileté Michale, která se přestěhovala. Michala řeší mnoho problémů, jak v nové škole, tak také se svým bráškou Martinem, který je postižený Downovým syndromem. Kvůli němu Michala čelí výsměchu svých spolužáků.

Knížka končí optimisticky. Michala má kamaráda Honzu, který se jí před ostatními zastal a má ji rád. Michala se nakonec skamarádila se spolužačkou Janou, se kterou si velmi dobře rozuměla.

V této knize je mi moc líto Martina, který je postižený i Michaly, které se kvůli němu smějí.

Soutěžní článek – MR 4.

Jsem z jiného světa

Autorky: Lucie Býčková, 9. roč.

Barbora Vyzinová, 9. roč

Jmenuji se Twisty a je mi 14 let. Jsem elfka a žiji na území Aliance. V Alianci žijí dobří tvorové od elfů přes bojovníky, kteří bojují proti zlu, proti Hordě, kde žijí nemrtví, trolové a další...

Narodila jsem se ve vesničce zvané Telldrasil. Mým povoláním je Druid a jeho posláním je sbírání léčivých rostlin, shánění kůží zvířat pro výrobu oblečení a léčení ostatních tvorů z Aliance.

Mám několik přátel, kteří mi pomáhají se sbíráním zkušeností. Jedním z nich je Shontei(šonty) a je to Gnom, který se narodil ve městě Inforage ve čtvrti Dun Morog, kde neustále sněží. Jeho povoláním je být lovcem a vypadá jako malý skřítek.

Prošli jsme spolu už hodně dalších území a vesnic, kde jsme pro ně plnili úkoly a tím získali peníze, které se u nás nazývají Goldy.

Naše země se liší barvou podle území, kde se právě nacházíme. Např. naše vesnička je plná zeleně na rozdíl od Westfallu, kde je vše v oranžové barvě. V našich vodách se nacházejí tzv. Murloci, kterým vy lidé říkáte chameleoni, akorát naši Murloci žijí ve vodě, jsou velcí a mají útočné sklony...Na rozlehlých zelených pláních žijí Gotetusci, Najtberslejni, kojoti a dále tam žijí tygři, na kterých později jako každý jiný elf budu jezdit.

Hlavním městem Aliance je Stormwind, je tam spousta obchodů, arků ale i hospod, kde se dá přespat. Na Stormwindském náměstí se setkávají všichni tvorové z Aliance, kde si navzájem prodávají různé zbraně, jídlo a navzájem si také pomáhají. Před branami Stormwindu probíhají souboje Aliančních bojovníků, kteří bojují proti sobě a zdokonalují se.

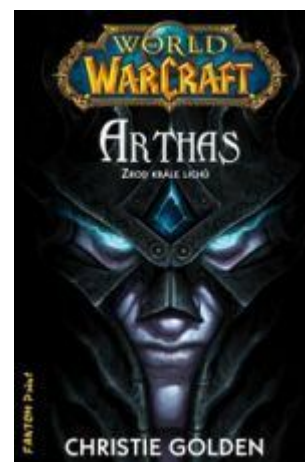
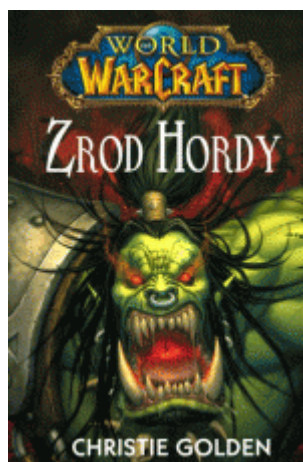
Ze Stormwindu se mohu pomocí zvířete, které má hlavu orla a tělo lva se jménem Griffin, přenést kamkoliv budu chtít. Ve Stormwindu se mohu přepravit také pomocí lodi nebo podzemního metra, kde se jako dopravní prostředek používají obrovští červi.

Poslední dobou obyvatelé Hordy útočí na malé vesničky v Redrige Mountains, kde zabíjí všechny obyvatele, griffiny i stráž. Nemají slitování...Z některých slabších elfů si často utahují a mění je třeba v ovce. Naštěstí nejstarší a nejzkušenější tvorové naší Aliance včas přijdou na pomoc a vyženou nelítostnou Hordu za hranice.

Na území Hordy je to samá sopka a láva a díky ní členové Hordy nepříjemně zapáchají. Žijí zde draci, podivní skřeti a monstra všeho druhu. Nikdy jsem zde nebyla.

**NAŠÍM HESLEM JE :
NIKDY SE NEVZDÁVAT A ZA ALIANCI I ŽIVOT POLOŽIT !!**

Pokud i Vy jste fandové této fantasy ságy, neváhejte a přijďte si k nám do knihovny vypůjčit knihy ve skvělém komiksovém zpracování☺!

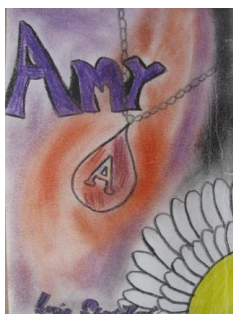
Soutěžní článek – MR 2.

Román na pokračování

Amy

Lucie Slováčková

2. část

Když druhý den ráno všichni snídali, z Amy jakoby doslova sálala nervozita a strach. Za to rodiče byli samý smích, vtípky a spokojené pohledy. Amy si pomyslela, že jí to snad dělají naschvál. Konečně si mamka všimla, že se Amy taťkovým vtípům vůbec nesměje. „Amyinko, no tak, nevěš hlavu! Uvidíš, že to dobře dopadne. Na, vypij tuhle horkou čokoládu, bude ti líp.“ Ačkoli Amy nevěřila, že to dobře dopadne, horkou čokoládou by nepohrdla ani v tom největším vedru, natož teď, když opravdu potřebovala zlepšit náladu. Během minuty už v hrnku nezbyla ani kapička. A skutečně jí teď bylo mnohem líp. Vlastně měla pocit, že se vznáší. Do školy běžela málem s nadšením, vůbec už jí ten včerejšek nepřipadal jako katastrofa, ale jako opravdová legrace, dokonce se cestou do školy tomu smála tak, až jí zaskočilo. Vůbec jí nenapadlo myslet na spolužáky, kteří na ni jistě budou naštvaní, ani na ostatní děcka, které se jí budou smát. Měla tak dobrou náladu, že se musela hodně držet, aby se nahlas nerozespívala. Nechtěla procházejícím lidem kazit náladu svým krákoráním. Do školy dorazila mezi prvními a hned za ní přišla Jane. Protože v jejich třídě ještě nikdo nebyl, pustila si Amy jednu známou písničku a začala před tabulí tančit a parodovat zpěváka. Jane seděla na lavici s otevřenou pusou a jen na Amy zírala. Tohle není ta Amy ze včerejška, která měla bobky z toho, že se jí budou všichni smát. Tohle ani nebyla taková Amy, jakou Jane znala. „Amy, co jsi pila?“ zeptala se jí Jane se smíchem, když Amy začala házet hlavou nahoru a dolů jako nějaký metalista, až jí vlasy vlály. Ale Amy jí neodpověděla, nemohla přece přerušit své vystoupení. Dokonce jí ani nevadilo, že se třída začíná zaplňovat a všechny děcka vidí její blbnutí. A vůbec jí nepřišlo divné, že se o včerejšku nikdo nezmiňuje ani se jí kvůli němu neposmívá. Všichni se teď smáli jejímu tanci, protože dokázala opravdu přesně napodobit zpěváka. Jane už nechápala nic. Že se Amy chová divně, to by pochopila – buď jí ze strachu přeskočilo nebo snědla moc čokolády – po tom byla vždycky hodně rozjívěná. Ale děcka? Ne že by Amy přála, aby se jí posmívali nebo nadávali, ale jak je možné, že si na včerejšek ani nevzpomenou? Něco takového se přece jen tak zapomenout nedá. Pak však do třídy vplula Elena a za ní jako ocásek Felix. Jane bylo okamžitě jasné, že od Eleny se žádného překvapení nedočkají. Elena byla, je a vždy bude mrcha. Jenže teď si jí ani Felixe nikdo nevěšmal. Mohla pronášet jakékoli kousavé poznámky na Amyinu adresu, ale jediný, kdo je slyšel, byla Jane. A Jane byla naštěstí natolik rozumná, že jí ani nenapadlo na Eleniny trapné kecy reagovat. Na to Elena nebyla zvyklá. Žila v přesvědčení, že je školní hvězda. Ano, našla se spousta lidí, kteří ji ve škole měli rádi, ale stejně velká spousta lidí ji přímo nesnášela. Elena nosila totiž nosánek vždy kapánek výš než ostatní a na všechny, kteří ji nezobali z ruky, nadávala a roznášela o nich pomluvy. A Felix? To byl největší školní rváč. Každý se ho bál, i když to třeba nedal najevo, protože Felix měřil skoro dva metry, měl svaly jako kulturista a začal se prát kvůli každé blbosti. Proto se mu všichni vyhýbali. Ale teď už byl spíš pro srandu než pro strach. Asi před měsícem se zamiloval do Eleny a začali spolu chodit. Ovšem Elena ho nijak zvlášť nemilovala, pouze si z něj udělala bodyguarda a Felix za ní chodil jako pejsek a poslouchal na slovo. Na koho ukázala prstem, toho šel zmlátit a div, že se před ní neklaněl. A přitom se i k němu chovala hnusně. Milá na něj byla, jen když od něj něco potřebovala.

Teď málem supěla, protože i Felix si jí na chvíli přestal všimnout a stejně jako ostatní se smál Amyině představení. Ale hned toho trpce litoval, protože jeho milovaná Elenka se otočila a uraženě odkráčela. Běžel hned za ní: „No tak, Elenko, nezlob se!“ , ale už bylo pozdě. „Elenka“ mu před nosem přibouchla dveře holčičích záchodů. Sklesle si sedl před dveře a čekal. Každý, kdo by ho teď viděl, by si musel pomyslet, že vypadá jako obrovský smutný bernardýn. Mezitím Amy dotančila a protože zazvonilo, sedla si s Jane do lavice. Ostatní se taky posadili, přišla učitelka a začala hodina matematiky, takže všechny dobrá nálada pomalu opouštěla, zvlášť když učitelka začala rozdávat zadání písemky. Když už byla písemka v plném proudu a všichni se trápili s rovnicemi, rozrazily se dveře a jimi nakvašeně proplula Elena následovaná oddaným Felixem a oba se posadili do zadní lavice, zatímco jim učitelka psala poznámku za pozdní příchod.

O velké přestávce šly Amy s Jane na chodbu. Byl to už skoro rituál: od té doby, co se skamarádily, šly vždy o velké přestávce na chodbu se procházet a pokecat. Ten rituál nikdy neporušily, ani když měly po přestávce psát nějakou písemku. To si vždycky jen s sebou vzaly sešity a dívaly se na učení při procházení. A přitom by kdysi nikdo neřekl, že spolu budou kamarádit.

Když se totiž Jane před rokem přistěhovala do tohoto města, protože tu byla lepší zdravotnická péče pro Janeinu babičku, nepadly si s Amy hned do oka. Pro Amy byla Jane sympatická asi zhruba tolik jako právě Elena.

Ani Amy už dnes neví, proč vlastně. Stačilo však, aby jí Jane jednou podala pomyslnou pomocnou ruku, když se do ní hnusně navázela Elena a rázem bylo po antipatii. Staly se z nich nerozlučné kamarádky, sedly si spolu do lavice, chodily spolu ven a na nákupy, do kina... prostě byly kámošky, jak se patří. Amy

byla Jane vděčná, že její urážky dříve nebrala příliš na vědomí, protože jinak by se z nich kamarádky nikdy nestaly a to by byla fakt škoda.

Každý, kdo jich viděl, si myslel, že jsou sestry. Tehdy, když Jane přišla jako nová do školy, měly obě stejně dlouhé, černé kudrnaté vlasy a modré oči. Ted' už jich má Amy o hodně delší a Jane jich má pořád stejně dlouhé. Amyiny vlasy rostou rychleji. Jane s Amy jsou obě stejně vysoké a mají stejnou postavu. Jen obličej mají každá jiný. Amy je strašně bílá, za to Jane má zdravou narůžovělou barvu a větší pusu. Ale když je vidíte jen zezadu, musíte si myslet, že jsou to dvojčata.

Mají i podobnou povahu a koníčky. Oběma nechybí úžasný smysl pro humor, jsou děsně stydlivé, i když Jane více, jen to nedává najevo (asi takhle, stydí se tak moc, že ani nedá najevo, že se stydí) a Amy to zase dává najevo až přespříliš. Obě se zajímají o historii a hlavně pověsti a baví je chození po hradech a zámcích, kam si rády zajedou na kole, nesnášejí školu, obě rády chodí pomáhat Amyině mamce do jejího zverimexu a vždycky obrečí, když si někdo koupí nějaké zvířátko. Obě plánují, že až budou velké, otevřou si společně svůj vlastní zverimex, specializující se na hlodavce. Ale ještě si rozmyslí, jestli budou ta zvířátka vůbec prodávat.

Při jejich obvyklé procházce žd'uchla Jane do Amy: „Amy, prober se, jestli budeš pořád snít s otevřenýma očima, bude se ten včerejší trapas brzo opakovat. Mrkni dopředu!“ Asi pět metrů od nich stáli u okna Frankie a Nick. Obě dívky na sebe pohlédly pohledem „SOS!“ Co ted'? Jak upoutat jejich pozornost bez vyraženého dechu?

Dřív, než stačily cokoli udělat, ocitly se v obklíčení Eleniny a Felixe. Elena nehodlala připustit, aby někdo, kdo jí ukradl veškerou pozornost spolužáků, z toho vyvázl nějak hladce. Felix naopak zase nehodlal kvůli nějaké krávě, která našťve jeho Elenku, strávit půl hodiny před záchody a doufat, že se na něj Elenka přestane zlobit. Těšil se, že až zmlátí Jane a Amy, bude se na něj Elenka zase usmívat. Elena si to užívala – holky nemohly dělat nic než poslouchat Elenin dlouhatánský proslov o tom, jak jsou obě nemožné a odporné, dokonce prý odpornější než to bahno, které jí včera ušpinilo značkové hadry.

Naštěstí to zpozorovali Frankie a Nick a hned šli holkám na pomoc, celí šťastní, že na holky udělají dojem. I když to totiž Jane ani Amy netušily, podařilo se jim upoutat pozornost kluků už dávno, ale kluci nevěděli, jak udělat první krok. Ted' tedy chytili příležitost za pačesy. Frankie, skoro stejně vysoký a svalnatý jako Felix, si vzal na starost Felixe a Nick, který měl hodně prořízlou pusu, se pustil do slovní potyčky s Elenou. Felix se bojí na celé škole jen jednoho člověka – Frankieho, a to tak moc, že ani Eleniny úsměvy a milé pobídky ho toho strachu nedokázaly zbavit a zabránit, aby vzal do zaječích ještě před první ránou. Elena měla co dělat, aby se vzteky nerozbrečela, a tak se jim aspoň začala vysmívat: „Ááách, přijeli princové na bílých koních,“ řekla ironickým hlasem. „Ááách, přiletěly ježibaby na košťatech,“ vrátil jí to Nick. „No, ted' si myslíš, že si king, co?“ odsekla mu Elena našťvaně. „Odkdy používají slepice slovo myslet?“ setřel jí Nick s úsměvem. „Demente!“ sekla po něm Elena našťvaně očima, otočila se na podpatku a letěla pryč, aby neviděli, jak se slzy vzteku, že se jí nepodařilo je zesměšnit, hrnou ven.

Amy s Jane byly šťastím bez sebe. Každá otočila na svůj idol a začala děkovat. Aniž si to uvědomovaly či předem domluvily, říkaly obě to samé. Stejně tak aniž se kluci domluvili, oba se usmáli, sklonili se a dali holkám pusu. A tak tam oba páry přísátí k sobě prostály celou přestávku a do doznívajícího zvonění si ještě stihly domluvit rande.

Po škole šly holky k Amy domů. Oběma zářily oči a obě věděly, že nemusí nic říkat, aby věděly, že se obě cítí nepopsatelně šťastné. Janeina babička byla ten den na návštěvě u své staré známé, takže měla Jane dostatek času připravit se s Amy do kina.

Prokopaly společně celou skříň než našly ten pravý ohoz. Trošku se i namalovaly. To jim šlo dobře. Vždy se jim podařilo namalovat se tak, že nevypadaly jako kraslice.

Amy se rozhodla napsat mamce jen lístek, protože kdyby čekala na mamku, tak by pak třeba musela hlídat prcky a to se jí ted' fakt nehodilo. Dvojčata, to byla jedna z věcí, které Jane Amy záviděla. Jane si strašně moc přála mladší sourozence, ale věděla, že by to s babičkou nezvládly a navíc neměla nikoho, kdo by jí sourozence obstaral. Druhá věc, kterou Jane Amy záviděla, byl Ben. Chtěla mít taky psa, ale věděla, že na to by asi peníze z babiččina invalidního a jejího sirotčího důchodu nestačily. A tak jen tiše záviděla a alespoň když byla u Amy, užívala si prcků i psa, jak jen to šlo.

Ted' na to neměla ani pomyšlení, myslela pouze na Nicka. Amy myslela zase jen na Frankieho. Už byl nejvyšší čas vydat se ke kinu. V kině dávali nádherný slad'ák, ale Jane ani Amy o tom neměly ani ponětí. Držely se se svými kluky za ruky a nevnímaly nic než je. Před kinem se páry rozdělily. Kluci chtěli své holky doprovodit domů a každá bydlela jinde. Tak si každá se svým klukem hezky popovídaly a pak dostaly před domem sladkou pusu na dobrou noc.

Celá šťastná šla Amy do svého pokoje, že si před večerí poleží v posteli a přehraje si znovu celé rande v hlavě. Jen vstoupila do dveří pokoje, málem omdlela. Dobrá nálada, která ji doprovázela celý den, ji rázem opustila. Její pokoj... to už nebyl její útulný, uklizený pokoj, teď to tu vypadalo jako po výbuchu. Viděla, že udělala dobře, že hned nepadla na postel. Tam si totiž Deny a Dany stavěli s kostkami a jaksi je „zapomněli“ schovat. Vlastně tam ani nemohla padnout, protože by se k posteli jen tak nedostala. Celá podlaha byla pokrytá plyšáky, panenkami a autíčky. Jakoby se mrňata snažila přestěhovat ke mně do pokoje, pomyslela si našťvaně. Přešla pohledem ke svému stolu.

„Ááá!!!“ zařvala Amy, když uviděla všechny ty rozrabované šuplíky a roztrhané papíry na svém stole. Oblečení vytažené ze své skříně jim za vinu nedávala, to udělala sama, když se s Jane chystaly do kina, ale ne... to nééé! Její nejoblíbenější bílé tričko je... rozstříhané! To je jistě práce Daniely. „Danielo, Denisi, ke mně!“ štěkla směrem k jejich pokoji. Dvojčata dobře věděla, že mají průser, a proto k ní pochopitelně nešla. A tak si řekla, že si pro ně dojde. Vběhla do jejich pokoje: „Prcci, ke mně! Co to má znamenat v tom pokoji?! V mém pokoji?!“

Dvojčata rychle zhodnotila situaci a viděla, že nejlepší by bylo si ji udobřit, protože dveřmi neproklouznou. A proto zvolila taktiku „psí oči“. Pověsila se jí kolem krku, upřela na ni své hnědé oči a s pláčem jí říkala, jak je to mrzí a že to všechno uklidí a Amy, která měla dvojčata velmi ráda, hned zjihla, ale dokázala alespoň naoko našťvaným hlasem říct: „No proto. Tak se hned vrhněte na ten úklid.“

Jen co se otočila, plácli si prcci rukama, že odvedli dobrou práci. Potom radši naklusali do Amyina pokoje, odkud před chvílí zdrhali. Začali stěhovat své hračky zpátky do svého pokoje. Protože oba byli žrotí, chtěli to stihnout do večere. Amy jich ve dveřích pozorovala. Byli maličci, oba měli pět let a byli hrozně roztomilí. Měli blond'até vlasy, což byl div, protože pokud si Amy pamatovala, obě babičky i dědečkové měli černé vlasy a její rodiče taky. K hnědým očím ty blond'até vlasy vypadaly zvláštně, stejně jako Amyiny černé k modrým očím.

„Večeře!“ zavolala mamka s taťkou z kuchyně. „Tak pojďte, mrňousci, douklízíte to potom.“ řekla Amy laskavě. „Jupí!“ zařvala dvojčata současně a než stačila Amy udělat jeden jediný krok, dvojčata už byla v kuchyni. Po večerí nemohla Amy dlouho usnout a když konečně usnula, zdálo se jí o Frankiem.

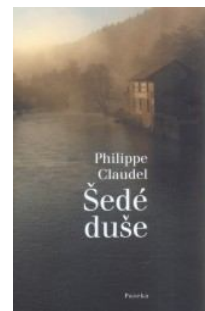
RECENZE PÁRKU:

Šedé duše

Philippe Claudel

Románem „Šedé duše“ nakladatelství Paseka poprvé českému čtenáři přibližuje dílo současného francouzského spisovatele Philippe Claudela (*1962). Kniha není sice autorovou prvotinou, ale je to dílo, které z něj udělalo významnou a nezanedbatelnou postavu současné francouzské literatury. Román „Šedé duše“ (orig. Les Ames grises) vyšel v roce 2003 a stal hned jedním z nejžádanějších titulů na francouzském trhu. Získal několik ocenění, byl následně přeložen do desítek jazyků a v roce 2005 i zfilmován. A po přečtení knihy musím se vším nadšením naprosto souhlasit.

Děj nás zavede do období první světové války, do provinčního nejmenovaného městečka ve Francii, které si žije svým poklidným životem jako říčka, která jím protéká. Válka a její krutosti jeho poklidem přece jen zatřesou, ale fronta je až za kopcem, a městečko konflikt zná jen díky nekonečným konvojm raněných a umírajících, kteří směřují do zdejší nemocnice. Jednoho zimního dne roku 1917 ale městečkem otřese nepochopitelná vražda malé desetileté dívky, dcery zdejšího hospodského, které pro její andělskou krásu všichni říkají Sedmikráska. Nález uškrceného děvčátka zcela změní poměry v městečku. Nikdo netuší, kdo by mohl být tím pachatelem. Každý Sedmikrásku znal a miloval.

Přestože kniha je vlastně popisem vyšetřování tohoto zločinu, je naprosto bláhové román kategorizovat jako detektivku. Příběh nám vypráví z pohledu několika uplynulých let policista, který ho měl na starost. Ale jeho retrospektivní vzpomínání nám vlastně předestírá především jednotlivé postavy, výrazné a významné postavy městečka, které jsou nějak spjaty s okolnostmi činu. A v tom je hlavní kouzlo celé knihy. Claudel dokáže vytvářet charaktery a osudy, které bychom možná považovali za banální, ale autorovo mistrovství je ve schopnosti najít i v banalitách něco atraktivního, zajímavého. Pomalu nám tím rozplétá klubko různých vzájemných vztahů mezi jednotlivými postavami. Tempo děje není kvapné, ale přesto ho Claudel dokázal dávkovat s takovou precizností, že mnozí mistři amerických thrillerů by se mohli učit.

V doslovu překladatelka Z. Obstová píše, že na tomto románu je vidět vliv jeho literárního vzoru Jeana Giona (Hlasy země, Muž, který sázal stromy). A skutečně v dokonalém propracování „obyčejných“ postav a příběhu samotného mi kniha atmosférou a stylem připomínala např. jedinečné „Hlasy země“. A stejně jako je, ani „Šedé duše“ nelze považovat za optimistické dílo. Celková atmosféra je chladná, snad až depresivní, a tomto duchu se odvíjí i osudy jednotlivých protagonistů. Především závěrečná pointa, kde se vlastně dozvíme, kdo byl tím pachatelem, určitě otřese každým čtenářem. Je to kniha o moci a bezmoci, o nepředvídatelnosti života. Je to skutečně krásný příklad literárního umění.

V překladu Zory Obstové vydalo nakl. Paseka v roce 2010.

BoboKing

Ženy s krátkými nehty

Josef „Pepson“ Snětivý

Román „Ženy s krátkými nehty“ je další, dle krátké autobiografie v knize, už sedmý zářez autora na spisovatelské pažbě. Sám jsem zatím četl jeho povídkovou knihu „Dopisy v nevratných lahvích, 2009“, která vyzařovala autorovým humorem, mnohdy lehce pepřným, a jistým nadhledem pro současnou společnost. Jasným základním tématem jeho knih jsou vztahy, lásky, sex atd. Ano, nic tak nehýbe světem jako přírodou podporovaná sexuální přitažlivost druhého pohlaví. A není se co divit, sám autor to na svém webu vtipně přiznává výrokem „...Zejména vzhledem k tomu, že produkce dětí mě moc baví a duo bych chtěl časem rozšířit...“ Když se začtete do anotací jeho knih, zjistíte, že autor asi rád popisuje jisté autobiografické zkušenosti. Hrdina je často hudebník, v nejlepších letech, a hlavní hrdina tohoto románu Martin dokonce vlastní malé nakladatelství a sám píše. Prostě jako by Pepsonu z oka vypadl. Jen možná ty milostné a rodinné vztahy jsou více fiktivní, aspoň ve srovnání s jeho webovým životopisem na www.pepson.cz.

Hlavním hrdinou je Martin Lipavský, udržovaný muž v nejlepších chlapečských letech, který už poznal všechny krásy života - svatba, rozvod, peníze, chudoba, kupa sexu, i erotická abstinence. Od mládí hraje, ale Anděla nikdy nezíská, a v současnosti se žije jako spisovatel a nakladatel, který je rád za každou prodanou knížku. Děj knihy začíná při křtu jeho dalšího „bestselleru“, při kterém se neuvěřitelnou shodou náhod potká s třemi ženami svého života. Se svou bývalou manželkou Jolanou, sexuální bohyní, krásnou Sabinou, mírně zakřiknutou, ale kráskou plnou nadějí, a pak s Dagmar, ženou přímo vamp, právničkou z high society. Z každou z těchto krásek měl v mladších letech erotická dobrodružství. Proto se po dlouhé abstinenci rozhodne, že osud mu tím určitě naznačuje cestu k radostem pozemským. Ale náš už kapánek stárnoucí pražský Don Juan je spíše jen hračkou v rukách svých bohyň. Pod příslibem povyražení, i možná deštruktivních vztahů, se Martin zamotává do podivné hry na podnikání, kterým se rozhodnou některé z jeho milých zbohatnout. A jako každý samec vidící možnost užití si nádherných oblín a jiných zákoutí ženského těla, se slepě propadá do stále většího průšvihů.

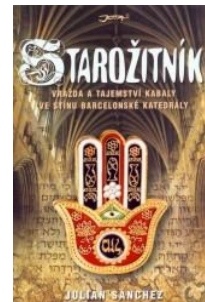
Autorův vypravěčský talent je nepopíratelný. Vše vypráví s humorným nadhledem, používá rád moderní řeč plnou slangu a novotvarů, texty píše v esemeskách i se smajlíky. I choulostivé scény nakonec píše s takovou jazykovou fantazií, že každý se začervená, ale přitom je to ještě v mezích slušnosti.

Josef Pepson Snětivý jakoby vyplňoval mezeru na trhu, kde máme romány pro ženy (všechny ty Monyové a Obermannové), ale kde romány pro muže ... vlastně v tomto smyslu nejsou! Jak říká slavný český cimirmanolog Miloň Čepelka na přebalu knihy: „Určitě vám ale budou Ženy s krátkými nehty potěšením. Inteligentní a vtípná četba.“ V nakladatelství Čas vyšlo v roce 2010.

BoboKing

Starožitník

Julián Sánchez

Motto ze zadní strany knihy „Zatím poslední v řadě románů ve stylu Da Vinciho kódu“ dává dnešnímu čtenáři celkem jasnou představu, co od tohoto titulu má očekávat, jak k němu přistupovat. Jedná se o další mysteriózní thriller s tajemnou, religiózní záhadou. Podnázev knihy „vraždy a tajemství kabaly ve stínu barcelonské katedrály“ nám přímo vysvětluje, o jakou záhadu se bude v příběhu jednat.

Děj knihy nás zavede do současné Barcelony, kde ve čtvrti starožitníků je nečekaně a se značnou mírou brutality zavražděn starý a velmi uznávaný antikvář Arturo Aiguadera. Těsně před vraždou pošle svému adoptivnímu synovi Enrique Alonsovi dopis do San Sebastianu, ve kterém mu naznačuje, že právě zpracovává velkou pozůstalost, ve které našel deník k odhalení jednoho velkého tajemství. Tajemství tak významného, že někomu stálo za to Artura zavraždit. A jen Enrique ví, kam ten tajemný spis Arturo schoval.

Zdrčený Enrique přijíždí do Barcelony zařídít pohřeb a další pozůstalosti po svém otci. Samozřejmě ho hned kontaktuje i barcelonská policie. Zde ale nastává osudové pochybení Enriqua, když zatají policii pravděpodobný důvod vraždy jeho adoptivního otce. Proč? Chce tajemství odhalit sám a tím vlastně i jeho vraha.

Celý příběh se točí kolem deníku středověkého stavitele, který měl na starosti stavbu barcelonské katedrály. A právě díky tomu se dostaneme na stopu jednoho tajemství zdejší židovské čtvrti, která ukrývá předmět nevýslovné moci.

Jak je tedy patrné, autor používá skutečně stejné schéma jako podstatně slavnější kniha Dana Browna. I když podle záznamů v knize Sánchezův „Starožitník“ byl napsán už v roce 1995, tedy dříve, než vyšla slavná Šifra od D. Browna. Nabízí nám tedy svižný děj, který se neustále mění a komplikuje, jednotliví podezřelí ze seznamu vypadávají, aby je nahradili další atd. Psané v běžné hovorové řeči, kdy se autor nesnaží o nějaké zbytečné literární umění. Na druhou stranu, co bych u knihy považovala za jistou malou „vadu na kráse“, jsou tak nějak řečeno emociální výlevy. Musím asi chápat, že autor je z temperamentního jihu Evropy, že vyjadřování emocí je nedílnou součástí zdejší životní kultury. Ale osobně preferuji pojetí thrilleru ve stylu už třeba zmiňovaného D. Browna, či M. Crichtona, F. Forsytha a dalších velikánů tohoto žánru. Ty zbytečně dlouhé odstavce, ve kterých nám popisuje milostné problémy hlavního hrdiny, jeho milostného trojúhelníku, či vzpomínky na pubertální dobrodružství, které všechny ale na samotný děj nemají nijaký účinek, jsou jen zbytečné „odklony“ od jinak zajímavého námětu a příběhu. Nebo možná až přehnané popisy výbuchů vzteku při řešení problémů ve vztazích. Ale je to samozřejmě subjektivní názor mé osoby, pro jiné to třeba je naopak vítaným zpestřením děje.

Knihy „Starožitník“ tohoto aktivního basketbalisty ze San Sebastiánu nám po španělských bestsellerech jako „Dumasův klub“ Pérez-Reverta, „Stín větrů“ Ruiz Zafóna, či „Gaudiho klíč“ od dvojice Martín - Carranza přináší další ukázkou zdejšího umění psaní napínavých románů moderního ražení.

V nakl. JOTA vyšlo v překladu Simonety Dembické.

BoboKing